

Arrest

nr. 51 809 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en in naam van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 9 september 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MICHOLT, die loco advocaat F. HELLIN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 29 juni 2006 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde op dezelfde dag België te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 3 juli 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 4 augustus 2006 besliste de Commissaris-generaal dat verder onderzoek inzake verzoeksters asielaanvraag noodzakelijk was.

1.4. Op 20 oktober 2006 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.5. De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen verwierp op 16 maart 2007 het tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 20 november 2006 ingestelde beroep. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.6. Bij beschikking nummer 563 van 14 mei 2007 werd het tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen van 16 maart 2007 ingestelde beroep niet toelaatbaar verklaard.

1.7. Verzoeker, die verklaarde op 30 mei 2007 België te zijn binnengekomen, diende op 31 mei 2007 een asielaanvraag in.

1.8. Verzoekster diende op 5 juni 2007 een tweede asielaanvraag in.

1.9. Verzoekers dienden bij schrijven gedateerd op 11 mei 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.10. Op 16 oktober 2009 nam de Commissaris-generaal, ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stelden elk een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.11. Bij schrijven gedateerd op 30 oktober 2009 maakten verzoekers aan het bestuur een aanvulling over op hun bij schrijven van 11 mei 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf.

1.12. Verzoekster diende bij aangetekend schrijven van 9 november 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.13. Bij arresten met nummers 39 106 en 39 107 van 22 februari 2010 bevestigde de Raad de beslissingen van de Commissaris-generaal van 16 oktober 2009 en weigerde verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stelden tegen deze arresten een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.14. Bij beschikking nummer 5590 van 4 mei 2010 verklaarde de Raad van State het ingestelde cassatieberoep niet toelaatbaar.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 6 augustus 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.05.2009 werd ingediend door:

(S., A.) (...)

+ echtgenote: (S., G.) (...)

+ minderjarige kinderen:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkenen beroepen zich op criterium 1.1 van de vernietigde instructies van 19.07.2009, namelijk een onredelijk lange asielprocedure. Betrokkenen voldoen echter niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. Betrokkenen menen dat de twee asielprocedures van mevrouw en de kinderen kunnen worden opgeteld om zo aan de vereiste 3 jaar te komen voor gezinnen met schoolgaande kinderen. Echter, deze asielprocedures kunnen niet worden opgeteld aangezien dit enkel kan wanneer de tweede (hier de laatste) asielprocedure ontvankelijk werd verklaard. Dit is hier niet het geval aangezien deze procedure van start ging in de vernieuwde asielwet en hier geen sprake meer is van een ontvankelijkheidsfase.

Mevrouw en kinderen vroegen op 29.06.2006 een eerste keer asiel aan. Op 16.03.2007 besliste de VBC om betrokkenen niet te erkennen. Deze beslissing werd hen betekend op dd. 22.03.2007. Deze procedure duurde iets minder dan 9 maanden. Ze gingen in beroep bij de RVS alwaar het beroep niet toelaatbaar werd bevonden op 14.05.2007.

Mijnheer vroeg op 31.05.2007 een eerste keer asiel aan, mevrouw en de kinderen vroegen een tweede keer asiel aan op 05.06.2007. Op 24.02.2010 werden deze asielaanvragen afgesloten door de RVV met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De asielaanvraag van mijnheer duurde dus 2 jaar en iets minder dan 9 maanden, die van mevrouw 2 jaar en ongeveer 8,5 maand. Het beroep bij de RVS werd niet toelaatbaar bevonden op datum van 04.05.2010. Geen enkele van bovenstaande asielprocedures duurde 3 jaar, waardoor betrokkenen niet in aanmerking komen voor 1.1. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat ze bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Qua verblijfsduur zouden betrokkenen eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009, aangezien mevrouw in België is sinds 29.06.2006. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doen betrokkenen niet.

Het feit dat betrokkenen sinds 31.05.2007 (mijnheer) en 29.06.2006 (mevrouw) in België verblijft, perfect Nederlands zouden spreken, een attest van inburgering zouden hebben, een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, ze getuigenverklaringen voorleggen, dat hun kind lid is van de judofederatie en de bibliotheek, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van “het beginsel van behoorlijk bestuur.”

Zij lichten hun middel als volgt toe:

"(...) Geheel ten onrechte stelde verwerende partij dat de twee asielprocedures van verzoekster en de kinderen niet kunnen worden opgeteld.

(...)

Verweerder steunt zich duidelijk op de oude toelichting van de DVZ. Deze toelichting was effectief nog van toepassing op de instructie van toenmalig minister Turtelboom dd. 26/03/2009.

Twee opeenvolgende asielprocedures konden tot 19/7/2009 opgeteld worden wanneer de tweede asielprocedure ontvankelijk verklaard werd. De periode tussen de asielaanvragen werd niet meegeteld.

De "ontvankelijk" verklaring werd echter afgeschaft op 1/6/2007 (de tweede asielaanvraag van mevrouw dateert van 05/06/07 !). Enkel oude asielprocedures werden dus ontvankelijk verklaard. Met andere woorden onder de instructie van minister Turtelboom dd. 26/03/2009 konden enkel asielprocedures onder de oude asielwet worden opgeteld.

Met de nieuwe instructie dd. 18/07/2009 heeft men het bestaande regularisatiebeleid voor personen met een lange asielprocedure (4 jaar, of 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen) verruimd:

- Sinds 18/7/2009 komen voor de termijn van 3 jaar alle schoolgaande kinderen in aanmerking zonder leeftijdsbeperking en voor alle (officieel) kleuter, lager, secundair of hoger onderwijs. Dit geldt enkel voorzover het schoolgaand kind nog ten laste is van en onderhouden wordt door de ouders. (Vóór 18/7/2009 kwamen enkel kinderen tussen 6 en 18 jaar in aanmerking.)

- Sinds 18/7/2009 komt voor de termijn van 3 jaar ook het schoollopen na afloop van de asielprocedure in aanmerking. (Vóór 18/7/2009 moest de schoolplicht van de kinderen minstens gedeeltelijk tijdens de asielprocedure plaatsvinden.)

- Sinds 18/7/2009 geldt strikt genomen geen bijkomende voorwaarde van integratie in de Belgische samenleving meer om geregulariseerd te worden. Het is echter nog niet duidelijk of DVZ in alle gevallen na een lange procedure onmiddellijk een definitieve verblijfsvergunning geeft, dan wel of DVZ in sommige gevallen eerst een tijdelijke verblijfsvergunning geeft waarbij specifieke voorwaarden voor verlenging worden opgelegd.

Zowel lopende als afgesloten asielprocedures komen in aanmerking. Personen die in het verleden een negatieve regularisatiebeslissing kregen en die nu onder de verruimde criteria vallen, kunnen een nieuwe aanvraag indienen.

De nieuwe instructie spreekt zich echter niet uit over de optelling van twee opeenvolgende asielprocedures. Bijgevolg is niet geweten of de oude toelichting van DVZ omtrent de optelling ook geldt voor aanvragen gesteund op de nieuwe instructie.

Gelet op de doorgevoerde verruiming dient te worden aangenomen dat "alle" asielprocedures kunnen worden opgeteld, zoniet zit men opnieuw met een verenging. Er is geen enkele reden voorhanden om asielprocedures onder de oude wet niet op te tellen met asielprocedures onder de nieuwe wet.

De oude DVZ-instructie is bovendien ook nooit van toepassing verklaard op de nieuwe regularisatie-instructie. Dit staat in schril contrast met de instructie dd. 26/03/2009. Toen bevestigde het kabinet van minister Turtelboom dat de oude toelichting van DVZ in principe bleef gelden voor wat betreft de optelling van opeenvolgende asielprocedures.

En aangezien deze nieuwe instructie een verruiming is ten aanzien van de oude instructie, dient er van worden uitgegaan dat de oude DVZ-instructie niet langer van toepassing is.

Bijgevolg kan enkel rekening worden gehouden met de letterlijke tekst van de instructie dd. 18/07/2009. Daarin wordt bepaald:

"De periode van drie of vier jaar wordt betekend vanaf de datum van indiening van de asielaanvraag bij de bevoegde dienst zoals bedoeld in artikel 71/2 van het KB van 8 oktober 1981, tot de datum van betekening van een uitvoerbare beslissing waarmee de asielaanvraag wordt afgesloten."

Tot slot vermeldde de eerste verduidelijkingsnota bij de nieuwe instructie van 19 juli 2009:

“Als U verscheidene asielaanvragen hebt ingediend, kan de duur van de tweede asielprocedure worden meegerekend indien de tweede asielaanvraag in overweging werd genomen.”

Van een ontvankelijkheidsvereiste was dan ook geen sprake. De tweede asielaanvraag van mevrouw (S.) werd in overweging genomen zodat de duur van deze tweede asielprocedure kan worden meegeteld.

De twee asielprocedures van mevrouw (S.) en de kinderen dienen dan ook te worden opgeteld. Zij vallen derhalve onder criterium 1.1 zodat hen een onbepaald verblijf dient te worden toegekend.

Verzoekers voldoen aan de criteria van de richtlijn en bevinden zich dus in buitengewone omstandigheden zoals voorgeschreven door de wet.

Als in dat kerngezin slechts één persoon aan de voorwaarden voor regularisatie voldoet, dienen ook de andere leden van het kerngezin geregulariseerd worden.”

2.1.2. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dienaangaande het volgende:

“(…) De verwerende partij merkt op dat de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, de concrete situaties opsommen waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

Verzoekers uiten allerlei veronderstellingen aangaande de interpretatie van deze instructies, zonder dat zij hiervoor enige grondslag kunnen aanvoeren.

Het zijn uiteraard niet de verzoekers die bepalen hoe de instructies worden toegepast, doch wel de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid en zijn gemachtigden.

Immers beschikt de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de beoordeling van de vraag of aan verzoekers een machtiging tot verblijf kan worden toegekend, over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Overigens maakt de instructie van de minister geen bron van recht uit, terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 §2 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, uitspraak doet, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Verzoekers kunnen zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van deze instructie.

Bovendien is de tekst van de instructie ter zake wel duidelijk.

Verzoekers beroepen zich kennelijk op een verouderde versie van het vademecum nopens de nieuwe instructies, doch de definitieve tekst, die werd verspreid en op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken gepubliceerd werd, bevat een duidelijk standpunt wat betreft de optelling van opeenvolgende asielprocedures (stuk 1), en heeft een andere inhoud dan deze die verzoekers voorhouden.

Er staat duidelijk vermeld:

"b. Wat de berekening van de termijn betreft:

(...)

- Als u verscheidene asielaanvragen hebt ingediend, kan de duur van de tweede asielprocedure worden meegerekend indien die tweede asielaanvraag ontvankelijk is verklaard."

Het is ook deze tekst die werd verspreid via de website van het Vlaams minderhedencentrum en er op heden nog steeds op terug te vinden is:

<http://www.vmc.be/uploadedFiles/Vreemdelingenrecht/Vademecum21september.pdf>.

De instructies zoals deze moeten worden toegepast door de gemachtigde, voorzien derhalve wel degelijk de vereiste van het ontvankelijk verklaren van een asielaanvraag, hetgeen inhoudt dat het over een oude asielprocedure moet gaan.

Verzoekers' beschouwingen missen dan ook elke feitelijke grondslag.

Ook al maakt de instructie geen bron van recht uit, dan nog blijkt dat de gemachtigde deze correct heeft toegepast. Verzoekers maken de voorgehouden schending van het rechtszekerheidsbeginsel op geen enkele wijze aannemelijk met hun uiteenzetting, die slechts uitgaat van veronderstellingen en onjuiste hypothesen.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers' aanvraag ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers' concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de beginselen waarvan verzoekers de schending aanvoeren.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers' eerste middel niet kan worden aangenomen, nu het feitelijke en juridische grondslag mist."

2.1.3. In hun repliekmemorie merken verzoekers nog het volgende op:

"Verwerende partij stelt dat verzoekers zich zouden beroepen op een verouderde versie van het vademecum nopens de nieuwe instructies.

Dit argument mist juridische draagkracht.

Verwerende partij kan niet zo maar standpunt gaan veranderen zonder redelijke motivering.

Op geen enkele manier wordt er een redelijke en afdoende motivering gegeven waarom het "verouderde vademecum" waarin werd gesteld dat "Als U verscheidene asielaanvragen hebt ingediend kan de duur van de tweede asielprocedure worden meegerekend indien de tweede asielaanvraag in overweging werd genomen" plots veranderde naar "Als U verscheidene asielaanvragen hebt ingediend, kan de duur van de tweede asielprocedure worden meegerekend indien de tweede asielaanvraag ontvankelijk werd verklaard".

De federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid mag dan wel een ruime appreciatiebevoegdheid hebben, het is hem niet toegelaten om zo maar het geweer van schouder te veranderen. Eerste konden twee asielprocedure die in overweging werden genomen worden opgeteld, later kunnen dan weer enkel ontvankelijke asielprocedures worden opgeteld. Voor deze verandering wordt geen redelijke motivering gegeven.

Bijgevolg zijn bovenvermelde rechtsbeginsels wel degelijk geschonden.

Bovendien, als de verduidelijksnota's elkaar tegenspreken of niet met elkaar overeenstemmen, dan dient te worden teruggevallen op de letterlijke tekst van de instructie dd. 18/07/2009. Daarin wordt bepaald:

"De periode van drie of vier jaar wordt berekend vanaf de datum van indiening van de asielaanvraag bij de bevoegde dienst zoals bedoeld in artikel 71/2 van het KB van 8 oktober 1981, tot de datum van betekening van een uitvoerbare beslissing waarmee de asielaanvraag wordt afgesloten."

Van een ontvankelijkheidsvereiste was dan ook geen sprake. De tweede asielaanvraag van mevrouw (S.) werd in overweging genomen zodat de duur van deze tweede asielprocedure kan worden meegeteld.

De twee asielprocedures van mevrouw (S.) en de kinderen dienen dan ook te worden opgeteld. Zij vallen derhalve onder criterium 1.1 zodat hen een onbeperkt verblijf dient te worden toegekend.

Verzoekers voldoen aan de criteria van de richtlijn en bevinden zich dus in buitengewone omstandigheden zoals voorgeschreven door de wet."

2.1.4.1. De Raad merkt op dat verzoekers verzochten om tot een verblijf gemachtigd te worden op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder beschikt bij de toepassing van voormelde wetsbepaling over een ruime discretionaire bevoegdheid. Met het oog op het verduidelijken van zijn beleid heeft de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid evenwel een instructie uitgevaardigd waarin wordt omschreven in welke omstandigheden hij in regel een aanvraag die in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend zal inwilligen.

Verzoekers stellen dat de behandeling van hun asielaanvragen onredelijk lang heeft geduurd en verzochten verweerder om hen om die reden tot een verblijf te machtigen. Zij betogen dat hun situatie overeenstemt met deze die omschreven is in punt 1.1 van de beleidsinstructie van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Verweerder stelt geen verblijfsmachtiging te willen toestaan omdat de behandeling van de asielaanvragen van verzoekers niet onredelijk lang heeft geduurd. Hij wijst erop dat de eerste asielaanvraag van verzoekster werd ingediend op 29 juni 2006 en werd afgesloten met een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op 16 maart 2007 en derhalve slechts negen maanden in beslag nam. Hij stelt verder dat de tweede asielaanvraag van verzoekster werd ingediend op 5 juni 2007 en werd afgesloten met een arrest van de Raad op 24 februari 2010, zodat de behandelingstermijn slechts twee jaar en acht en een halve maand bedroeg. Met betrekking tot verzoeker betoogt verweerder dat een asielaanvraag werd ingediend op 31 mei 2005 en dat deze na twee jaar en negen maanden werd afgesloten door een arrest van de Raad op 24 februari 2010. Behoudens het feit dat de tweede asielprocedure van verzoekster en de enige asielprocedure van verzoeker niet op 24 februari 2010, doch reeds op 22 februari 2010 werden afgesloten zijn deze gegevens correct. Verweerder heeft derhalve terecht gesteld dat de behandeling van geen van deze asielaanvragen drie jaar of meer heeft geduurd en dat verzoekers zich dan ook niet in de situatie die is omschreven in punt 1.1. van de beleidsinstructie bevinden. In deze beleidsinstructie wordt immers gesteld dat de behandeling van een asielaanvraag als onredelijk lang kan beschouwd worden indien een termijn van drie jaar (in het geval er schoolgaande kinderen zijn) overschreden wordt.

Verzoekers houden evenwel voor dat de behandelingsduur van de twee asielaanvragen van verzoekster dient opgeteld te worden. De Raad kan slechts vaststellen dat deze stelling geen steun vindt in enige wets- of reglementaire bepaling en ook niet is voorzien in de beleidsrichtlijn van 19 juli 2010. Verzoekers erkennen dit trouwens expliciet. Zij betogen evenwel dat in een vroegere beleidsinstructie, van de vorige minister die bevoegd was voor het Migratie- en asielbeleid, voorzien was dat de behandelingsduur van asielprocedures kon opgeteld worden indien de latere asielaanvraag ontvankelijk werd verklaard en dat indien dit heden niet meer het geval zou zijn er sprake is van een strenger beleid. Er dient echter gediend te worden dat de huidige staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet gebonden is door het beleid dat door zijn voorganger gevoerd werd, dat het hem dan ook vrij staat een eigen invulling te geven aan de discretionaire bevoegdheid waarover hij beschikt en dat het niet aan de Raad toekomt diens beleid te beoordelen. Verzoekers voeren verder nog aan dat in een *"eerste verduidelijksnota bij de nieuwe instructie van 19 juli 2009"* is vermeld dat de behandelingsduur van de tweede asielaanvraag kan worden meegerekend indien deze aanvraag in overweging werd genomen. Verweerder stelt daarentegen dat in *"het vademecum"* dat werd verspreid aangegeven wordt dat de behandelingsprocedure van

een tweede asielaanvraag enkel in rekening gebracht wordt indien deze tweede aanvraag ontvankelijk wordt verklaard en dat aangezien in de huidige asielprocedure geen ontvankelijkheidsonderzoek meer voorzien is deze verduidelijking enkel betrekking heeft op asielaanvragen die onder het regime van de vroegere regelgeving werden ingediend. In dit verband moet worden benadrukt dat een *“verduidelijkingsnota”*, waarvan er blijkbaar verschillende versies bestaan, geen dwingende regels aan een wetsbepaling kan toevoegen (cf. RvS 13 februari 2002, nr. 103.532) of een rechtsbron is waaruit rechten kunnen geput worden. De Raad merkt ten overvloede op dat het aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toekomt om te bepalen hoe zijn beleidsinstructies in de praktijk dienen toegepast te worden en dat niet blijkt dat de door verzoekers voorgelegde *“eerste verduidelijkingsnota bij de nieuwe instructie van 19 juli 2009”* ooit zou zijn goedgekeurd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en dat zij dit document bijgevolg dienstig tegen hem zouden kunnen aanvoeren. Zelfs indien zou dienen te worden aangenomen dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de auteur is van de *“eerste verduidelijkingsnota bij de nieuwe instructie van 19 juli 2009”*, of deze zijn instemming genoot, dan nog moet worden vastgesteld dat er op 21 september 2009 een andere verduidelijkingsnota werd opgesteld. Aangezien verzoekers pas op 30 oktober 2009 een aanvulling overmaakten op hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden kunnen zij dan ook niet voorhouden de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, nadat zij zich hadden beroepen op de door hem uitgebrachte beleidsinstructie van 19 juli 2009, het geweer van schouder veranderde door deze beleidsinstructie plots anders toe te passen.

De beschouwingen van verzoekers laten niet toe een schending van het rechtszekerheidsbeginsel vast te stellen.

Verzoekers kunnen dan ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is. Uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing blijkt namelijk dat verweerder zijn beslissing zorgvuldig heeft voorbereid en gesteund heeft op de gegevens uit het administratief dossier.

De bestreden beslissing is ook niet in strijd met het redelijkheidsbeginsel. Het is immers niet kennelijk onredelijk om voor te houden dat er enkel kan gesproken worden van een onredelijk lange behandelingstermijn indien de behandeling van een asielprocedure van een vreemdeling die schoolgaande kinderen heeft langer dan drie jaar heeft aangesleept.

Verzoekers maken geen schending het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel een schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij lichten hun middel als volgt toe:

“Hierboven werd reeds gesteld dat de periode van drie of vier jaar wordt berekend vanaf de datum van indiening van de asielaanvraag bij de bevoegde dienst zoals bedoeld in artikel 71/2 van het KB van 8 oktober 1981, tot de datum van betekening van een uitvoerbare beslissing waarmee de asielaanvraag wordt afgesloten.

Op 31 mei 2007 vroeg dhr. (S.) in België aan. Op 22 februari 2010 werd zijn asielprocedure afgesloten door de RVV met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (betekend 24 februari 2010).

Tegen deze negatieve beslissing werd beroep aangetekend bij de Raad van State op 25 maart 2010. Op 4 mei 2010 verklaarde de Raad van State het beroep niet toelaatbaar.

De asielaanvraag van dhr. (S.) duurde derhalve van 31/05/2007 tot 04/05/2010. Dhr. (S.) komt derhalve 27 dagen tekort om aan de vereiste termijn van 3 jaar te komen.

Het is dan ook manifest onredelijk en niet proportioneel om om die reden het verzoek van het gezin (S.) ongegrond te verklaren, te meer gelet op hun zeer verregerende integratie. Op enkele jaren tijd is het gezin volledig geïntegreerd en spreken zij allen de Nederlandse taal.

De instructie dient met de nodige redelijkheid te worden toegepast. Dit is in casu niet gebeurd.

De beslissing van verweerder is dan ook onredelijk en niet proportioneel, zodat het tweede middel gegrond is."

2.2.2. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dienaangaande het volgende:

"(...) De verwerende partij herhaalt (cf. repliek op het eerste middel) dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, bij de beoordeling van een aanvraag o.g.v. artikel 9bis van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoekers zijn kennelijk de mening toegedaan dat de gegevens van hun dossier (integratie, spreken van de Nederlandse taal, asielprocedure van 2 jaar en (ongeveer) 10 maanden van aard zijn om wel tot een machtiging tot verblijf te besluiten.

Zulke beoordeling behoort echter evident niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, want is in essentie een feitelijke beoordeling en komt tot stand op grond van de eigen appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Geenszins maken verzoekers aannemelijk, dat op grond van de voorhanden zijnde elementen, de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze zou zijn tot stand gekomen.

In zoverre zij kennelijk een feitelijke herbeoordeling van hun aanvraag door uw Raad beogen, mogen zij hierin niet worden gevolgd.

Zoals hoger reeds werd toegelicht, heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht en na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers' concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, beslist om verzoekers' aanvraag ongegrond te verklaren.

Verzoekers summiere en ongestaafe beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het middel vermengt feiten met recht en kan niet worden aangenomen."

2.2.3. In hun repliekmemoire merkten verzoekers nog het volgende op:

"Het verweer bestaat uit de simpele (en klassieke) verwijzing naar de ruime appreciatiebevoegdheid die de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft.

Verzoekers kunnen hierop repliceren dat ook al heeft men een ruime appreciatiebevoegdheid, hun beslissing dient nog steeds redelijk en proportioneel te zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan hierover wel uitspraak doen, ook al kunnen zij geen feitelijke beoordeling maken.

Dhr. (S.) 27 dagen tekort om aan de vereiste termijn van 3 jaar te komen.

Het is dan ook manifest onredelijk en niet proportioneel om om die reden het verzoek van het gezin (S.) ongegrond te verklaren, te meer gelet op hun zeer verreгаande integratie. Op enkele jaren tijd is het gezin volledig geïntegreerd en spreken zij allen de Nederlandse taal.

De instructie dient met de nodige redelijkheid te worden toegepast. Dit is in casu niet gebeurd."

2.2.4. De Raad merkt op dat de keuze die een bestuur maakt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, slechts het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om deze beginselen geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In voorliggende zaak moet allereerst worden vastgesteld dat in het punt 1.1 van de instructie van 19 juli 2009 is bepaald dat *"De periode van drie of vier jaar wordt berekend vanaf de datum van indiening van de asielaanvraag bij de bevoegde dienst zoals bedoeld in artikel 71/2 van het KB van 8 oktober 1981, tot de datum van betekening van een uitvoerbare beslissing waarmee de asielaanvraag wordt afgesloten."* Verzoekers houden bijgevolg ten onrechte voor dat, in het raam van de toetsing aan wat voorzien is in voormelde beleidsrichtlijn, verzoeker zevenentwintig dagen tekort kwam om aan de vereiste behandelingstermijn van drie jaar van zijn asielprocedure te komen. Verzoeker diende immers een asielaanvraag in op 31 mei 2007 en deze aanvraag werd afgesloten op 22 februari 2010 toen de Raad besliste dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Verzoekers laten na te duiden waarop zij zich baseren om te stellen dat de termijn tussen het arrest van de Raad van 22 februari 2010 en de beschikking van niet toelaatbaarheid van de Raad van State van 4 mei 2010 dient te worden meegerekend.

Daarnaast moet worden herhaald dat het, gelet op de beroepsmogelijkheid en de vereiste om een nauwgezet onderzoek door te voeren, niet als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd om te oordelen dat wanneer de behandeling van een asielaanvraag minder dan drie jaar duurde deze behandelingstermijn geen reden vormt om een verblijfsmachtiging toe te staan. Het is evenmin kennelijk onredelijk om te besluiten dat het gegeven dat verzoekers de streektaal kennen en geïntegreerd zijn, op zich ook geen reden vormt om een verblijfsmachtiging toe te staan.

Verzoekers geven aan niet akkoord te gaan met de beoordeling van het bestuur doch tonen door middel van hun betoog geen schending aan van het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekers voeren in een derde middel een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij lichten hun middel als volgt toe:

"Art 8 EVRM garandeert het recht op eerbiediging van privé, familie- en gezinsleven

(...)

Een uitwijzing van de verzoekende partij is dan ook niet alleen in het licht van voorgaande bemerkingen onredelijk, maar ook strijdig met artikel 8 van het EVRM.

De schending van art. 8 EVRM is hier wel heel uitgesproken.

Verzoekster verblijft reeds sinds 29.06.2006 in België, verzoeker sinds 31.05.2007. Het gezin is volledig geïntegreerd zoals blijkt uit hun regularisatie-aanvraag en actualisatie (zie feitenrelaas).

"Mevrouw (S.) leerde eerst via de schoolboekjes van haar kinderen de Nederlandse taal. De kinderen doen heel hard hun best op school; de drie oudste kinderen gaan allen naar De Bron in Lovendegem (bijlage 4). Thuis spreken de kinderen zelfs Nederlands tegen elkaar en ook de ouders stimuleren hun kinderen door zelf met hen dagelijks het Nederlands te oefenen. Het resultaat mag er zijn: zowel mevrouw (S.) als de heer (S.) spreken reeds zeer goed Nederlands. Zowel (G.) als haar man (A.) volgden elk de inburgeringscursus (bijlage 5) en Nederlandse lessen (bijlage 6). Ook legden zij

contacten met de Belgische bevolking, mede via de contacten met Welzijnsschakels, een vereniging in Lovendegem die zich inzet voor de "minderbedeelden" (bijlage 7). Zij voelen zich samen met hun kinderen thuis in Lovendegem. Hun geluk werd bezegeld met de komst van de kleine (A.) op 05/09/2008."

(schrijven OCMW Lovendegem)

De kinderen spreken derhalve allemaal Nederlands. Voor de jongste zal het Nederlands trouwens de moedertaal zijn. De oudere kinderen spreken amper Russisch. Het zou voor hen dan ook onmogelijk zijn om bij een eventuele terugkeer de lessen te volgen in het Russisch.

Bijgevolg is wel degelijk aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen."

2.3.2. Verweerder stelt dienaangaande in de nota met opmerkingen het volgende:

"(...) Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekers geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van hun recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekers op geen enkele wijze toelichten waarom zij hun recht op gezins- of privé-leven geschonden achten, nu de bestreden beslissing op het ganse gezin betrekking heeft. Het ganse gezin van verzoekers verblijft illegaal in het Rijk en dient het grondgebied te verlaten.

Er kan dan ook geen schending van art. 8 EVRM worden weerhouden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt tevens aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007). Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied.

Verzoekers laten na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in hun privé - en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekers dienen evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Zij beperken zich ertoe bijzonder summier en ongestaafd te beweren dat de kinderen ‘amper Russisch’ spreken, alsook dat zij geïntegreerd zijn.

Zij tonen evenwel op geen enkele wijze aan waarom het feit dat zij na enkele jaren van vermeende ‘integratie’ het grondgebied zouden moeten verlaten, een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM doordat zij zouden moeten terugkeren naar het land waar zij reeds bijna 30 jaren hebben verbleven.

Evenmin wordt gestaafd – zoals in de bestreden beslissing ook terecht wordt opgemerkt – dat de kinderen geen onderwijs zouden kunnen krijgen in het land van herkomst.

Bovendien heeft de Raad van State reeds geoordeeld dat artikel 8 EVRM geen waarborg inhoudt voor onderwijs op het Belgisch grondgebied (R.v.St. nr. 165.277, 29 november 2006).

Tevens werd reeds meermaals door de Raad van State geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.St. nr. 172.824 van 27 juni 2007, R v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005, R v.St., nr. 140.615 van 15 februari 2005, R.v.St., nr. 102.840 van 23 januari 2002).

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd dan ook geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekers daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist verzoekers aanvraag ongegrond te verklaren.

De uiteenzetting van verzoekers kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM, noch van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel en dat verzoekers’ middel dus niet kan worden aangenomen.”

2.3.3. In hun repliekmemoirie merkten verzoekers nog het volgende op:

“De schending van art. 8 EVRM is hier weldegelijk heel uitgesproken.

Het gehele gezin spreekt perfect Nederlands. Voor de jongste (05-09-2008) zal het Nederlands trouwens de moedertaal zijn. De oudere kinderen spreken amper Russisch.

Verwerende partij merkt op dat hiervan geen stukken voorliggen. Verzoekers kunnen echter geen bewijs leveren van iets dat de kinderen niet kunnen. Het leveren van een negatief bewijs is niet mogelijk en kan dan ook niet geëist worden van verzoekers.

Verzoekers kunnen enkel opmerken dat de drie van de vier kinderen al langer in België wonen dan dat ze in Dagestan gewoond hebben.

Bijgevolg is het ook bewezen dat het voor de kinderen onmogelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer de lessen te volgen in het Russisch.”

2.3.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven en dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg tevens blijkt dat uit artikel 8 van het EVRM

ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een privé- en gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat verzoekers een inmenging in hun gezinsleven niet aannemelijk maken. Er dient immers te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een scheiding van de gezinsleden nu de bestreden beslissing betrekking heeft op alle gezinsleden en verzoekers daarenboven niet aantonen dat er ernstige hinderpalen zijn die hen beletten om samen in het land van herkomst te verblijven en aldaar een gezinsleven te ontwikkelen. Uit artikel 8 van het EVRM kan voorts geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Door verder louter te stellen dat zij reeds sinds respectievelijk 29 juni 2006 en 31 mei 2007 in België verblijven, dat het gezin geïntegreerd is en de kinderen in België school lopen, tonen verzoekers verder niet of onvoldoende aan dat hun fysieke, morele en psychische integriteit in het gedrang komt of dat hun recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden wordt geschonden en dat de bestreden beslissing bijgevolg een inmenging uitmaakt op hun privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het loutere gegeven dat de kinderen mogelijk taalmoeilijkheden zullen ondervinden ingeval van terugkeer naar het land van herkomst nog niet leidt tot de vaststelling dat een scholing in het land van herkomst “onmogelijk” is. Verzoekers betwisten trouwens geenszins de motivering in de bestreden beslissing dat hun kinderen geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur nodig hebben die niet in het land van herkomst te vinden is. Verzoekers wisten of behoorden bovendien te weten dat zij België dienden te verlaten indien hun asiolverzoeken negatief werden afgesloten. De bestreden beslissing heeft daarnaast niet tot gevolg dat verzoekers enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden kan niet besloten worden tot enige inmenging in het privéleven door de Belgische overheden (cf. EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, “Straatsburg gaat vreemd”, *T. Vreemd*. 1994, 3-16).

Aangezien niet blijkt dat de bestreden beslissing een inmenging uitmaakt in het recht op een privé- of gezinsleven zoals voorzien in artikel 8, eerste lid, van het EVRM diende het bestuur geen proportionaliteitstoetsing in het raam van het tweede lid van deze verdragsbepaling door te voeren.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK